

KURJER POZNAŃSKI

wychodzi dwa razy dziennie

Odpowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego Stanisław Czapiewski, wiadomości potocznych Hieronim Pawlicki, za inne działy odpowiada Zdzisław Antoniewicz, wszyscy w Poznaniu.

Wydawnictwo Sp. Akc. Drukarnia Polska
w Poznaniu, św. Marcin 70

Nr. 337 Wydanie P

Poznań, piątek dnia 26 lipca 1935

Rok 30

Poznań, 25 lipca.

Z naszego frontu kulturalnego

Czytelnikom naszym znany jest nasz sposób patrzenia na zakres zadań i obowiązków „Kurjera Poznańskiego”. Od pierwszego dnia jego istnienia nie ograniczamy się do spraw politycznych, społecznych i gospodarczych, lecz kładziemy niemiernie duży nacisk na życie kulturalne.

Pragniemy, by strawę kulturalną w piśmie naszym znajdowały wszystkie sfery jego Czytelników, od „smakoszków” estetycznych począwszy, aż do warstw, które się dotąd zagadnieniami tej dziedziny nie interesowały. Celowi temu służący front nasz kulturalny obejmuje: stały Dział Kultury i Sztuki, strony literackie w głównym wydaniu niedzielnym, dwukrotnie w tygodniu feljton kulturalny pierwszorzędnych piór polskich, konkursy artystyczne, recenzje fachowe i satyry literackie, oraz w pewnych odstępach dni także artykuły wstępne.

Jako dziennik, odbiegamy pod tym względem od typu pism polskich i nie tylko polskich. Ale przy rozległym tym programie trwamy z głębokiego przekonania, że to nasz obowiązek wobec życia polskiego. Taki jest nasz stosunek do życia i tym torem pragniemy powieść rzecze Czytelników naszych, bez względu na to, czy chodzi o inteligencję, czy o szersze warstwy społeczeństwa naszego.

Do wszystkich sfer, ale szczególnie właśnie do warstw szerszych zwykliśmy się zwracać w sprawach kulturalnych z tego miejsca czołowego pisma naszego, by Czytelnika zbliżyć do subtelniejszych a bardziej zasadniczych zagadnień życia duchowego, dając mu przystępne i jasne wprowadzenie w temat.

W tym celu oddajemy dziś głos Stanisławowi Pieńkowskiemu, który nam powie czym jest teatr, jaki być powinien stosunek teatru do widza i widza do teatru. A powie to autor w wywodach, którym sam nadał tytuł:

Poczwórna szyba teatralna

Każda sztuka przemawia własnymi środkami artystycznymi, a jeśli dopuszcza do dzieła swojego drugą jaką sztukę, to nie z musu, nie w postaci koniecznego dla siebie wyrazu, lecz z dobrej woli i na prawach równoległości swoich i cudzych środków artystycznych. W ten sposób np. kojarzy się rysonictwo z malarstwem w rysunkach, poczęści barwionych, rzeźbiarstwo z malarstwem w rzeźbach kolorowych, architektura z rzeźbiarstwem w zdobnictwie architektonicznym i t. p. Jedną tylko dramaturgią musi posługiwać się środkami artystycznymi sztuk innych.

Dramaturgią nazywamy sztukę pisaną utworów dramatycznych, jak oto — tragedji, dramatów i komedji ze wszelkimi ich poddziałaniami. Jakkolwiek dramaturgią posługuje się środkami artystycznymi poezji, aktorstwa i malarstwa, to jednak musimy uznać ją za sztukę odrębną, co w krótkich słowach udowodnić można przez zestawienie następujące: W książce zawarty jest dramat bez teatru, posługujący się tylko środkami poezji (t. j. słowem), zaś w pantominie zawarty jest dramat bez słów, a więc bez poezji, posługujący się tylko środkami aktorstwa. Skoro tak, tylko dramatem, czyli dziełem dramatycznym należy do trzeciej sztuki odrębnej, a tą właśnie jest dramaturgią.

Pełne widowisko teatralne składa się z kilku sztuk, a im lepiej jest opracowane, tem ścisiej stapia się w jedno dzieło nierozzerwalne. Należy odczu-

Włochy i Abisynja w pogotowiu wojennem

Ciągła niejasność co do planów włoskich — Abisynja zdecydowana na śmierć i życie

Londyn. (PAT). „Daily Telegraph” donosi, że ambasador francuski odwiedził wczoraj ministra spraw zagranicznych sir Samuela Hoare i zaznajomił go z nowymi propozycjami w sprawie Abisynji, będącymi rezultatem rozmów pomiędzy rządami Francji i Włoch. W myśl tych propozycji Włosi gotowi byłiby weszść ponownie prace komisji koncyliacyjno-arbitrażowej. Włochy — stwierdza dziennik — pragną uniknąć rozpatrywania całości sporu przez Radę Ligi.

Londyn. (PAT). Poseł Abisynji w Berlinie oświadczył gazecie „News Chronicle”, że stara się o pożyczkę od 2 do 5 milj. f. st., gwarantowaną przez koncesje na kopalnie złota, ropy i miedzi w Abisynji. Mamy nadzieję — oświadczył poseł — że rząd brytyjski zagwarantuje nam kredyty, a w ten sposób będziemy mogli nabyć broń.

Londyn. (Tel. wł.). „News Chronicle” ogłasza w sensacyjnej formie doniesienie swego korespondenta dyplomatycznego, który pisze, że już przed rokami generalny sztab włoski dowiedział się, że Mussolini planuje ofensywę przeciw Abisynji, dla zdobycia pasa przejściowego, któryby stanowił pewnego rodzaju korytarz pomiędzy objęta kolonjami włoskimi, Somali i Ery-

treą. W szeregu kół wojskowych, znających dobrze warunki, teren oraz klimat w tej części Afryki, plan nie wzbudził szczególnego entuzjazmu. Pismo podkreśla, że plan ten obecnie dojrzał już tak dalece, że trudno liczyć się z jego zaniechaniem. Stosunki bowiem pomiędzy obu państwami tak się zaostrzyły, że nie widać możliwości, aby się dało uniknąć wojny z Abisynją.

Paryż. (Tel. wł.). Poseł abisyński w Paryżu dr. Martin w rozmowie z przedstawicielami prasy wyraził przekonanie, że uda mu się zdobyć odpowiednie fundusze pieniężne, potrzebne jego krajowi w obecnej chwili.

Dr. Martin narazie usiłuje uzyskać dwa miliony funtów szterlingów, a później dalsze pięć milionów. Pieniądze te pierwotnie miały być przeznaczone dla rozbudowy gospodarczej kraju. Groźba wojny z Włochami zniweczyła te plany i obecnie powyższa suma będzie musiała być zużyta na cele wojenne.

Abisynja ma nadzieję, że rząd brytyjski udzieli jej kredytu na zakup broni i amunicji. Ponadto w Abisynji ustanowiona zostanie danina specjalna, która wraz ze zbiórka dobrowolną, urządzoną w całym kraju oraz opodatkowaniu ludności zapomocą t. zw. podat-

ku wojennego ma dać łącznie około 5 milionów funtów. Abisynja skupuje obecnie głównie broń i amunicję do karabinów, szczególnie typu Mauzera. Ponieważ bez wątpienia ewentualna wojna z Włochami potrwa dłużej aniżeli się spodziewają tego w Europie, oświadczył dr. Martin, zachodzi konieczność zgromadzenia większych zapasów broni i amunicji i innych urządzeń technicznych, a przede wszystkim większych zapasów żywnościowych. Wojsko abisyńskie dysponuje obecnie około 200 tysiącami karabinów typu Mauzera. Zpośród uzbrojenia artyleryjskiego Abisynja posiada część nowoczesnego typu, część zaś rekrutuje się z dział zdobytych w roku 1896 w walce z Włochami. Pewna ilość karabinów maszynowych i 10 samolotów uzupełniają stan uzbrojenia wojska abisyńskiego.

Poseł Martin przemilczał natomiast liczbę wojska abisyńskiego, podkreślając jedynie, że jest ono zdecydowane przeciwstawić się najazdowi włoskiemu. Kto żyw, młodzież i wszyscy mężczyźni pójdą na front, a towarzyszyć im będą ich żony, roztaczając opiekę nad wojującymi.

Japonja zaprzecza

Tokio. (PAT). Agencja Rengo donosi: Ministerstwo spraw zagranicznych kategorycznie zaprzecza wiadomościom z Genewy o tem, że Japonja wywozi broń do Abisynji i oświadcza, że żadnych pozwoleń na wywóz broni do Abisynji nie udzielano.

W jutrzejszem wydaniu głównem:

PIĘĆ LAT TEMU ZMARŁ WŁADYSŁAW ORKAN

przez prof. Un. Jag. dr. St. Pignonia

wać je jako całość, lecz jednocześnie trzeba się orjentować i w tem, gdzie kończy się w danem dziele jedna sztuka, a zaczyna druga. Takie wyszkolenie analityczne konieczne jest dla widza, stojącego na wyższym od przeciętności stopniu kultury teatralnej. Nie odbiera ono bezpośrednio w otrzymaniu wrażeń artystycznych ze sceny, nie niszczy zdolności syntetycznego odczuwania całości, lecz tylko czyni widza jeszcze wrażliwszym medjum sztuki teatralnej i jeszcze subtelniejszym jej znawcą.

Wobec takiego postawienia sprawy uczynimy tu teoretyczny, ogólny wzór zasadniczej analizy widowiska teatralnego.

Dziełem, dla którego teatr istnieje, osia, dokoła której obraca się całe widowisko teatralne, jest niewątpliwie utwor dramaturgii (tragedja, dramat, komedja...). Możemy tedy wyobrazić sobie plastycznie, że na scenie oglądany z widowni utwor dramatyczny jest przedmiotem i celem ostatecznym, poza którym nic już niema. Wszystko zaś inne, wszystkie w widowisku inne poczynania teatralne są czemś w rodzaju szyb kolorowych, poprzez które widownia ogląda dzieło dramatyczne, szyb zmiennych, a poruszających się na przednich planach owego dzieła.

Środkiem artystycznym dramaturgii jest działanie, ale ponieważ ono samo przez się objawić się nazewną nie może, więc musi posługiwać się słowem (poezją), lub gestem (aktorstwem), albo obiema temi sztukami razem. Mimo to utwor dramatyczny istnieje jako twór samoistny, posiadający swoją własną budowę, swoje własne prawa dynamiki, statyki, wyrazu i wogóle — artystyzmu. Mamy zatem obowiązek w analizie naszej wyodrębnić go i traktować osobno. Zaś w ustosunkowaniu się krytycznym do widowiska teatralnego

musimy bezwarunkowo i dokładnie znać wszystkie miedze i kopce graniczne, które dzielą utwor dramaturgii od złączonych z nim utworów poezji, reżyserji, aktorstwa i malarstwa.

Już sam dramaturg uzewnętrznia swoje dzieło dramatyczne za pomocą poezji. Tym sposobem w dramaturgu przebywają i działają dwie sztuki, dwaj artyści: dramaturg i poeta. Nie zawsze obaj są sobie równi. Czasem poeta bywa większy od dramaturga, jak np. Słowacki. Czasem dramaturg znacznie przewyższa poetę, jak np. Fredro. Czasem szale się równoważą, jak to się stało w Wyspiańskim. Na scenie dla widza poezja jest szybą tuż przed utworem dramaturgii ustawioną, najbardziej z nim zespoloną.

Licząc od utworu dramatycznego ku widowni, następną po poezji, czyli drugą z kolei szybą teatralną jest reżyserja. Każdy reżyser inaczej pojmuje dzieło dramatyczne, w książce zawarte, i inaczej je wystawia. Reżyserja nie jest sztuką odrębną. Można ją nazwać aktorstwem syntetycznym. Ale jednak inaczej, niż zespół aktorów, załamuje promienie idące od dramaturgii i poezji. Ci sami aktorzy w tym samym dramacie a pod inną reżyserją dadzą zupełnie inne widowisko teatralne. — (o tem wie każdy teatrolog). Reżyser jest zatem samoistną szybą teatralną, tak, lub inaczej zabarwiająca każdy utwor dramatyczny.

Trzecią z kolei szybą, jeszcze ku widowni bliższą, jest aktorstwo, a więc ta gromadka aktorów poszczególnych,

która dany utwor wypełnia. I tu można, lecz vice versa powtórzyć: inny zespół aktorski w tym samym dramacie i pod tą samą reżyserją da zupełnie inne widowisko teatralne. Każdy aktor stanowi jakby inną szybkę kolorową, a ich gromadka razem wytwarza jakby witraż, poprzez który widz w teatrze ogląda utwor dramatyczny. Zmiana szyb zmienia całość witrażu, a zatem zmienia też odpowiednio i całość widowiska.

Czwartą wreszcie szybą teatralną jest malarstwo, czyli: dekoracje, sprzęty, kostjomy i charakteryzacja aktorska. W dzisiejszych czasach nerwowych prób i doświadczeń artystycznych każdy bywalec teatralny naocznie ocenia, jak wielkie zmiany w charakterze widowiska w jednym i tym samym utworze dramatycznym może wywołać ta lub inna „oprawa” malarska. Jest ona czemś więcej, niż oprawa sceniczna. To jest szyba kolorowa, która może do niepoznania całe widowisko zabarwić: wyiaskrawić, uwytwornić, stonować, stuszczać, uskrzydlić, obciążać i tak dalej, aż do zmian dla utworu dramatycznego wręcz zbawczych, albo wręcz zabójczych.

Świadomie za każdym razem rozpoznawajmy i z osobna każdą oceniamy wszystkie te cztery szyby na scenie, a wtedy stworzymy wkrótce taką publiczność teatralną, o jakiej marzą najlepsi dramaturdzy i najlepsi reżyserzy świata.

STANISŁAW PIENKOWSKI

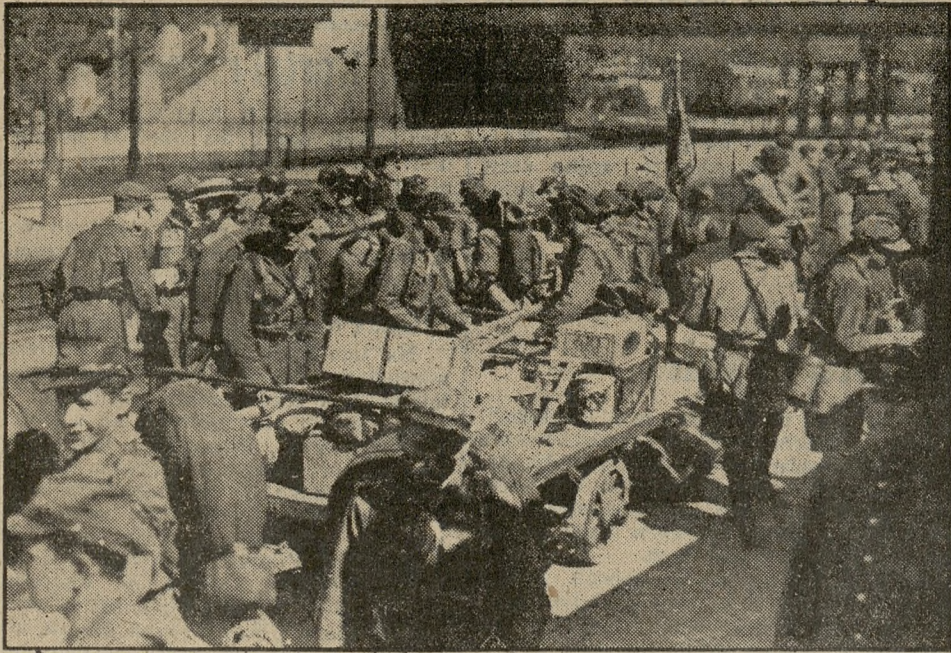

Powrót harcerzy poznańskich ze złotu w Spale

Dziś, w czwartek, o godz. 9.02 powrócili do Poznania ze złotu w Spale harcerze poznańscy

Wynalazek amerykańskiego lekarza

Czy można ożyć po uśmierceniu prądem elektrycznym lub gazem trującym

Od dwóch tygodni Nowy Jork ma nową sensację. W salonach, na giełdzie w knajpach portowych pomiędzy murzynami, Chińczykami i białymi, słowo wszędzie, gdzie spotyka się większą ilość ludzi, wybuchają namiętne dyskusje, dochodzi do bijatyk i czasem padają strzały z rewolwerów. Powodem tej powszechnej egzaltacji Nowojorczyków jest profesor medycyny uniwersytetu stołecznego p. Curnisch, a właściwie mówiąc, jego pies. Kilka tygodni temu prof. Curnisch zaprosił swych kolegów z fakultetu i wszystkich przedstawicieli prasy stołecznej do swego laboratorium. Na stole, znajdującym się w środku sali, stał wielki szklany klosz. Po chwili prof. Curnisch ukazał się na amfiteatrze w towarzystwie olbrzymiego buldoga „Bobby” i złożył obecnym następującą deklarację:

— Po 20-letniej pracy udało mi się wyznaleźć serum, które jest w stanie przywołać do życia umarłych. Naturalnie nie mogę wskrzeszać każdego nieboszczyka, umarłego na cholera, dżumę lub z powodu choroby organicznej. Serum moje działa tylko w dwóch wypadkach: jeżeli śmierć została spowodowana przez trujące gazy lub przez prąd elektryczny. Zaprosiłem dziś umyślnie moich kolegów medycznych, bo przy eksperymencie, który natychmiast wykonam obecność ich jest niezbędna.

Po tej sensacyjnej deklaracji prof. Curnisch wziął swego psa i posadził go pod klosz. Zapomocą szklanej rurki klosz ten komunikował się z naczyniem, szczerze zamkniętym, w którym znajdował się „Lewisith”, najsilniejszy ze znanych dotych-

czas gazów trujących. Potem uczonego utworzył kurek, znajdujący się na dnie klosza i wszyscy obecni zobaczyli, jak gaz przez szklaną rurkę zaczął powoli wpływać do szklanego więzienia. Już po kilku sekundach „Bobby” padł jak gromem rażony. Po dwóch godzinach, gdy pies już od dłuższego czasu nie dawał znaku życia, prof. Curnisch nakazał wszystkim obecnym nałożyć maski przeciwgazowe i otworzyć szeroko okna. Potem zdjął klosz ze stołu i poprosił swoich kolegów o skonstruowanie śmierci wiernego „Bobby”. W istocie ciało psa było już zimne i serce przestało bić, tak, że wszyscy fachowcy byli pewni, że mają przed sobą trupa. — Wtedy profesor zastrzyknął zwierzęciu swe serum, tajemniczy biały płyn i po kilku minutach „Bobby” zaczął dawać znaki życia. Ciało kurezyło się w spazmach, serce zaczęło bić — a w pół godziny potem buldog uczonego skakał wesoło na sali...

Eksperyment prof. Curnischa wywołał wielką sensację w Stanach Zjednoczonych. Lecz gdy uczonego zażądał w liście publicznym od rządu, by mu pozwolono „przywołać do życia” straconych na krzesle elektrycznym zbrodniarzy, opinia publiczna podzieliła się wnet na dwa obozy. Podczas gdy jedni twierdzili że eksperymenty na ludziach są barbarzyństwem, drudzy odmiennego byli zdania, mówiąc, że jeżeli postępy wiedzy tego się domagają, to trzeba coś „zaryzykować”, tem więcej, że mordercy z Sing-Sing są w każdym razie straceni dla ludzkości.

Walka tych dwóch opinii była naturalnie wodą na młyn gazet amerykańskich. Pierwszy „New York Advertiser” zaaran-

żował wielkie referendum publiczne pod tytułem: „Chcesz ożyć, czy nie?” — i otrzymał już pierwszego dnia więcej niż 10 000 odpowiedzi. Na drugi dzień gazeta umieściła na pierwszej stronie odpowiedź pani pastorowej Smith, która pisała: „Jestem przeciwniczką teorii dr. Curnischa. Dotychczas prowadziłam pobożny żywot, lecz kto mi da gwarancję, że po wskrzeszeniu nie stanę się kobieta lekkich obyczajów? Wolę więc umrzeć „na serio”...

Lecz następnego dnia na łamach tego samego dziennika pojawiła się replika pana John'a Nilrose: „Argumenty pani pastorowej nie są logiczne, bo np. spędziłem 30 lat mego życia w więzieniach całej Ameryki. Jeżeli więc umrę i prof. Curnisch wstrzyknie mi swoje serum, to mam szansę, że drugie moje życie będzie nienaganne! Dlatego jestem za teorią słynnego uczonego”.

Walka opinii publicznej doszła jednakowoż do kulminacyjnego punktu, gdy towarzystwa ubezpieczeń na życie wnieśli się do debat. „Universal Insuring Company”, największe przedsiębiorstwo amerykańskie tego rodzaju, ofiarowało profesorowi 5 milionów dolarów na jego dalsze eksperymenty. Jest jasne, że towarzystwo nie dało tych pieniędzy uczonemu ze względów altruistycznych, lecz przeciwnie, dyrektorowie „Universal Insuring” mniemają bowiem, że jeżeli prof. Curnisch będzie w stanie przywołać do życia nieboszczyków, to towarzystwa asurancyjne zrobia zły interes; zamiast wypłacić spadkobiercom sumę, na którą zmarły był asekurowany, „zmarłych” wstały będzie dalej płacił premje, a pieniądze zostaną w kasach towarzystwa...

W każdym razie wynalazek prof. Curnischa będzie miał wielki wpływ na życie amerykańskiego społeczeństwa. Ludzie staną się optymistami, bo będą sobie mówić, że jeżeli w pierwszym życiu nie mieli szczęścia, to po wskrzeszeniu będą mogli rozpocząć na nowo swoje interesy. A liczba samobójców napewno się szybko zmniejszy, bo doprawdy nie oplaci się wyprawiać na tamten świat, jeżeli na drodze stoi dr. Curnisch ze swoją strzykawką.

WYCIECZKA DO CZECHOSŁOWACJI

AUDYCJA MUZYCZNA
W PIĄTEK 28 VII O GODZ 17.00

trzoną we wszystko, czego jej do życia potrzeba. Jeśli która z huryś zachoruje, lecz ją miejscowy lekarz. Jego diagnozy jednak i leczenie są wątpliwej wartości. Robi się to tak: figurkę z kości słoniowej lub metalu podaje się przez otwór w zasłonie. Chora oddaje z powrotem figurę przez zasłonę, oznaczony przednio na figurze miejsce, które ją boli.

Poza Persją, Turkiestan jest jedynym krajem, gdzie kobiety mogą uciekać z jednego haremu do drugiego. Dzieje się to w bardzo ciekawy sposób. Kobieta zostaje jednocześnie poślubiona i rozwiedziona. Zostaje poślubiona jednemu haremu, skąd po stu dniach może przeniesić się do innego, o ile, oczywiście, ma świadectwo rozwodowe, służące za kartę wstępu. Jeżeli posiada taką kartę, może ją wykorzystać dla celów drugiego rozwodu i w ten sposób obejść prawo, które nakazuje, że w ciągu tych stu dni nie wolno jej powtórnie wstępować w związki małżeńskie.

Kopernik znowu Niemcem!

Niemieckie wydawnictwo „Propyläen-Verlag”, które było ongiś oddziałem wydawnictwa Ullsteina, wydaje teraz czterotomową encyklopedję, zawierającą życiorysy wszystkich wybitnych Niemców, którzy przyczynili się do wielkości i świetności Rzeszy. Jest oczywiście też Veit Stoss (Wit Stwos), ale poza tem na tej liście figuruje Kopernik i Pastealozzi, słynny szwajcarski pedagog, na cześć którego Szwajcaria wydała teraz specjalny znaczek pocztowy.

Stulecie śmierci twórcy „Marsyljanki”

W roku 1936 odbędą się we Francji wielkie uroczystości z okazji setnej rocznicy śmierci autora „Marsyljanki” Klauddiusza Józefa Rouget de Lisle'a. Obchody odbędą się w Paryżu, w Lons-le-Saunier, gdzie Rouget de Lisle urodził się, w Choisy-le-Roi, gdzie umarł i w Strasburgu, gdzie powstał hymn narodowy Francji, popularna na całym świecie „Marsyljanka”.

TEATRY

Scena z „To, co lubią kobiety”: p. Pluciński i p. Ludwiżanka.

Teatr Polski

Dziś i jutro wesoła farsa muzyczna „To, co lubią kobiety” w premierowej obsadzie. Publiczność stale zapelnia teatr, a rzesze brawa przy otwartej kurtynie dowodzą, że sztuka przypadła do gustu publiczności. Główne role kreują pp. Ludwiżanka, Jaworski, Kieczyński, Pluciński i Szubert.

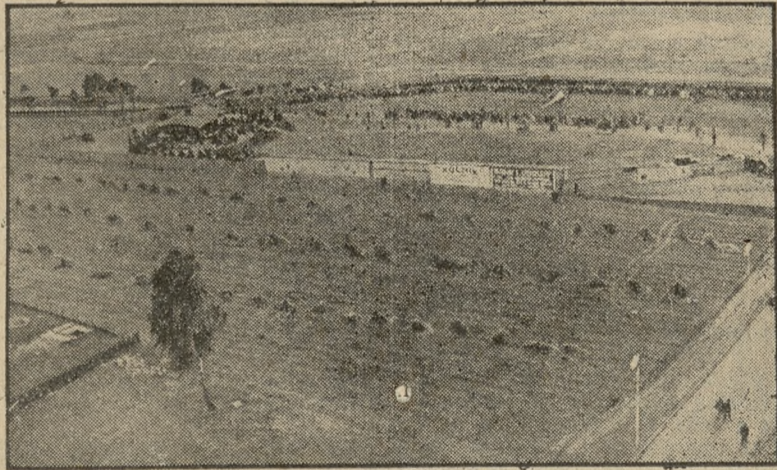
Najbliższą premierą Teatru Polskiego będzie lekka komedia Labicha „Przyjaciel domu”, której przygotowania dobiegają końca.

Teatr Letni w Zoologu

Dziś i codziennie wesoła i melodyjna rewja p. t. „Automat humoru”, z udziałem Haliny Lubiez, Andrzeja Kuryly, Tadeusza Piotrowskiego, Waclawa Tura na czele baletu i kilku rewelersów. Program złożony z zupełnie nieznanymi numerami rojowymi jest nadzwyczaj urozmaicony — Początek przedstawień o godz. 8.30. W dni chłodne i deszczowe przedstawienia odbywają się w sali.

Przedsprzedaż biletów w firmie Szejbrowski, ul. Pierackiego.

Wystawa i Targi Końskie w Ostrzeszowie

OGÓLNY WIDOK WYSTAWY

Ostrzeszów (op) W uzupełnieniu sprawozdania w numerze wczorajszym zamieszczamy zdjęcia z wystawy koni w Ostrzeszowie. Ostrzeszów wystąpił z wystawą wspaniałe i zaprezentował zwiedzającym pracę rzetelnie obmyślaną i w godnych podziwu ramach.

Tuż przy mieście na t. zw. szewskich stawkach pobudowało Kolo Hodowców koni przy poparciu władz powiatowych i zarządu miasta wielką targowicę, na której postawiło murywaną stajnię na około 200 koni, pawilon restauracyjny i t. d. Tu przewinęło się przez trzy dni wystawą 300 zgórą koni, a kilka tysięcy osób podziwiała pięknego konia, wyhodowanego przez ziemian i matorolnych gospodarzy.

Tegoroczna wystawa koni dowiodła, że przy zainteresowaniu odnośnych czynników istnieją wszelkie dane, aby

targi te jeszcze wzrosły i objęły szersze zakres terytorjalny.

Komitet wystawowy na którego czele stoją plk. Thiel z Doruchowa i starosta Dąbrowiecki przygotowuje nową wystawę bydła i trzody, która odbędzie się we wrześniu.

POKAZ KLACZY HODOWLANYCH

Siostrzence albańskiego Achmed Zogusa, Tera i Damesia, uczęszczają do szkół w Londynie. Na wakacje wyjechały obecnie do Albanji.

Tajemnica haremów turkiestańskich

Jednym z krajów, który ominęła fala przemian obyczajowych zwyczajowych, jakie od czasu wojny światowej zaznaczyły się prawie wszędzie, jest niewątpliwie Chiński Turkiestan. Tu od stuleci nic się nie zmieniło.

Wśród licznych niezmiennych form dawnego życia zostały tutaj i haremy. Właścicielami najwspanialszych haremów są wyżsi urzędnicy cywilni i wojskowi, którzy sprawują rządy z ramienia rządu chińskiego. Wielu z pośród nich jest wyznawcami Mahometa, jak większość ludności turkiestańskiej. W haremach turkiestańskich przebywają nietylko dziewczęta tutejsze, naogół o jasnej cerze i czarnych włosach. Są tu najrozmaitsze typy: Greczynki, wiotkie Chinki, obok ciężkich cór Mongolji, jasnookie piękne typy dziewcząt z Samarkandy rosyjskiej, Gruzinki i córki Kaukazu.

Wszystkie „obywatelki” haremów są niepodzielna własnością ich właścicieli, którzy mogą z nimi robić, co im się podoba. Choć targi niewolników nie są już dzisiaj jawne, istnieje nadal w ukryciu. Specjalni agenci wędrują po kraju, wyszukując „najpiękniejsze brzośkwiny” z drzew rozkoszy”. Niewiele z nich uchodzi wprawemu oku znawcy. Życie w pałacu turkiestańskiego władcy wydaje się wschodnią bajką: najpiękniejsze stroje, najbardziej nowoczesne środki kosmetyczne i pięknie urządzone pokoje są do dyspozycji huryś. Cały ten przepych ma jednak swoją ciemną stronę. Każda z tych kobiet wie, że jej pozycja i los są jak puszek ostu, który najbliżej podmuch wiatru może zwiać daleko. Kobieta w haremie jest zasadniczo wieczną niewolnicą swego pana, zdarza się jednak, że piękność jej nabiera rozgłosu i uprowadzają ją do innego haremu. Jest naogół dobrze zaopa-

